

M 294 592

PAVLINA JURKOVÁ
ILUSTROVAL PETR KORUNKA

TAJEMSTVÍ RODINY M.

PIKOLA

ZÁTOPKÁČ

Vyhlášenému závodu v běhu, který se každoročně konal ke konci školního roku v Brně, všichni říkali Zátopkáč. Byl pojmenován podle českého legendárního běžce Emila Zátopka a zúčastnit se ho mohli jen ti nejlepší běžci.

Vedle jídelny stála obrovská vitrína. V ní byla vystavena spousta pohárů, diplomů a medailí, které škola získala právě v tomto závodě. Za všemi těmi úspěchy stál postrach školy, pan učitel Šmíd.

Byl to starší muž s opálenou tváří, stříbrnými vlasy a dokonale bílými zuby. V mládí určitě býval krasavec. Ještě dnes pro něj měly paní učitelky slabost. Říkalo se o něm, že za léta svého školního působení zlomil mnohým kolegyním srdce. Sport pro něj byl celý život. V zimě pořádal lyžařské výcviky, v létě sportovní tábory. Kromě toho, že na druhém stupni učil zeměpis a tělocvik, odpoledne vedl běžecký oddíl a připravoval vybrané žáky

na Zátopkáč. Byl přísný a neústupný. Z každého dokázal dostat to nejlepší. Těm, kdo si stěžovali, že už nemůžou, vždy bez sebemenšího soucitu radil jediné: „Když nemůžeš, přidej!“ Kvůli své tvrdosti a nekompromisnosti si u dětí vysloužil přezdívku Tělomrsk.

V běžeckém oddíle měl ty nejtalentovanější sportovce z celé školy, které si sám pečlivě vybíral. Trénoval je s takovým nasazením, že i ti nejzdatnější často odpadávali. Kdo tu dřinu ale vydržel, jel na konci roku za odměnu na závody do Brna.

Když za ním paní učitelka Jahodová přišla s tím, zda by Matyldu nevzal pod svá křídla a nepřipravil ji také na závody Emila Zátopka, téměř se jí vysmál. „Co vás to napadá, milá kolegyně, za dva měsíce přece nikoho na závody nepřipravím. Ostatní děcka dřou už od září.“ Paní učitelka se ale nevzdala. Dlouho pana učitele přemlouvala, až se nakonec s povzdechem zeptal: „A co je ta holka vlastně zač?“

Paní učitelka Jahodová mu barvitě vylíčila všechny nesnáze, do kterých se Matylda poslední dobou dostala. Svoji řeč ukončila slovy: „Potřebuje pevné vedení a co nejmýsluplněji trávit volný čas.“

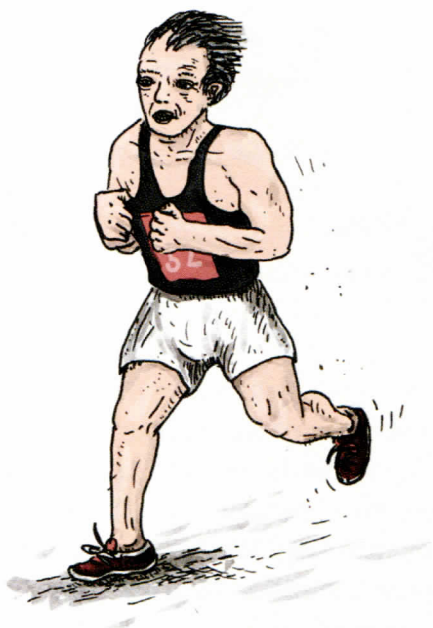
„Já ale nejsem zaopatřovací ústav,“ začínal s ní ztrácet trpělivost Šmíd, „mám v oddíle spoustu šikovných dětí, které to na rozdíl od ní mají v hlavě srovnaný. Když ji přijmu, bude z toho akorát nešťastná. Komu by se líbilo dívat se ostatním jenom na paty?“

„Prosím vás, co mi to tu vykládáte, proč by se ostatním dívala na paty?“ nedala se odradit paní učitelka. „Počkejte, až ji uvidíte běhat. Je šikovná, jen zatím neměla možnost svůj talent rozvíjet.“

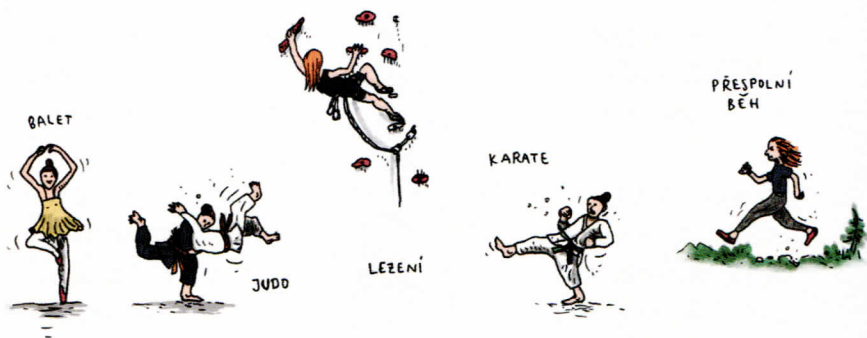
Pan učitel Šmíd se shovívavě usmíval. Bylo jasné, že ničemu z toho nevěří. Protože měl ale paní učitelku Jahodovou rád a viděl, jak jí na Matyldě záleží, nakonec souhlasil: „Dobře, paní kolegyně. Abyste neřekla, že jsem starej morous a nedal jsem jí šanci, ať se mi přijde ve středu ukázat. Trénovat s námi může, ale se závody bych nepočítal. Hlavně jí řekněte, aby dorazila včas, nesnáším pozdní příchody.“

Při hodině českého jazyka paní učitelka Jahodová Matyldě důrazně oznámila, že s ní pan učitel Šmíd zítra počítá. „Doufám, že mě nezklameš,“ poplácala ji dobrácky po zádech.

Matylda nevěděla, na koho má mít větší zlost, jestli na ni, na Tělomrška, nebo na rodiče, kteří ten nesmysl včas nezarazili. V jednom ale měla paní učitelka pravdu. Matylda byla v běhání opravdu dobrá. Když chtěla, dokázala předběhnout všechny kluky ze třídy, a ještě si z nich v cíli

dělat legraci. Jenže na to, aby jela do Brna na závody, tohle rozhodně nestačí. Jak může být Jahodová tak naivní? Navíc její tvrzení, že dosud neměla možnost svůj talent rozvíjet, bylo úplně mimo. Matylda už vystřídala spoustu sportů. Nikde ji to ale nebavilo, takže to po krátké době vzdala. Začínala baletem, ale řekli jí, že v sobě nemá špetku ladnosti. Zkoušela chodit na judo, jenže to byla šílená nuda. Následoval kroužek lezení, karate, a dokonce přespolní běh. Tam to sice vypadalo nadějně, ale jen do prvních závodů. Dopadly katastrofálně. Dezorientovala se a ztratila se v lese. Hrozný trapas. Do cíle doběhla úplně poslední. Ještě dnes jí v hlavě zněla věta trenéra, kterou pronesl, když se konečně dostala do cíle: *Matylda bohužel není závodní typ.*

Proto teď tak zuřila. Ona a Zátopkáč! Poslední dobou do školy nechodila ráda. Šlo jí to tam čím dál hůř. Válčila skoro ve všech předmětech. A aby toho nebylo málo, má chodit třikrát týdně dřít k Tělomrskovi? Zrovna teď, když potřebuje společně s Maxem a Kryštofem odhalit tajemství, které před nimi skrývají rodiče? Tak to ani náhodou! Jenže Jahodová se spolčila s rodiči a nikdo z nich nehodlal ustoupit. Co jí zbývalo? Vytrpí si ostudu na zítřejším tréninku a s velkou slávou se nechá od Tělomrška vyrazit.

Cestou ze školy zkusila zavolat tátovi na pevnou linku do firmy. Schválně, jestli to vezme, když pořád vzdychá, že je neustále v práci. Telefon vyzváněl dlouho, ale nikdo to nebral. Nakonec to vzdala.

Maxmilián také nic nevyprávěl. Vůbec neměl příležitost se k tátovu mobilu dostat a mámin byl důkladně zaheslovaný. Nejdřív bude muset vyčítat situaci, kdy nedává pozor, a odkoukat číselný kód, který zadává pro odemknutí. Jinak nemá šanci.

Jedinému Kryštofovi se podařilo nepozorovaně dostat do máminy kabelky. Důkladně ji prohledal a nezapomněl

ani na peněženku. „Něco mám,“ oznámil Matyldě s Maxem a naznačil jim, ať jdou za ním do pokoje.

„Co jsi našel?“ vrhli se na něj, když zavřeli dveře. Kryštof měl v ruce jakýsi papírek a tvářil se hrozně důležitě. Když mu ho Matylda chtěla vytrhnout, ucukl a dal si ho za záda. „Dělej! Ukaž, co máš,“ spustila na něj netrpělivě.

Kryštof si dal načas. Pomalu jim před obličej přistrčil malý lístek.

„Co je to?“ nechápal Max.

„Parkovací lístek z Thomayerovy nemocnice,“ odpověděl mu Kryštof s tajnůstkářským výrazem ve tváři. „To je důkaz.“

„Důkaz čeho?“ nechápala Matylda.

„Zatím nevím,“ vyhrkl Kryštof, „to právě musíme zjistit.“

„Copak je máma nemocná?“ začal se strachovat Max.

„Proč by byla nemocná?“ okřikla ho Matylda, když viděla, jak začíná panikařit. Sama však musela uznat, že máma poslední dobou opravdu nevypadá dobře. Popadla lístek a vložila ho do staré knížky o indiánech. Tam ho nikdo hledat nebude. Potom se otočila na Maxe s Kryštofem a pronesla: „Všechno může být úplně jinak. A my to zjistíme. Zkusíme z mámy nenápadně dostat, co dělala v nemocnici. Potom uvidíme, co dál.“

